

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5920010216
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kurák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5920010216.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Kuráka a sudcov JUDr. Moniky Liptákovej a Mgr. Anny Mihálikovej, na neverejnom zasadnutí konanom 2. marca 2021 prejednal odvolania obžalovaného C. H., nar. X.X.XXXX, a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/45/2020 zo 16.11.2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), d) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/45/2020 zo 16.11.2020.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. v r a c i a okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný C. H. uznaný vinným v bodoch 1/ a 2/ zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. a v bode 3/ z prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b) Tr. zák., ktorých sa mal dopustiť na skutkovom základe podrobne rozvedenom vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Za to súd obžalovanému podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., za použitia § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 7 Tr. zák. uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. podmienčne odložil a zároveň obžalovanému uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. súd uložil obžalovanému skúšobnú dobu probačného dohľadu v trvaní 30 mesiacov. Zároveň podľa § 51 ods. 3 písm. f) Tr. zák. uložil obžalovanému obmedzenie spočívajúce v zákaze kontaktovať poškodeného Ing. A. L., nar. XX.X.XXXX, jeho syna G. L., nar. X.X.XXXX a manželku Mgr. C. L., nar. X.X.XXXX, všetci bytom M. O. č. XXX, a to v akejkoľvek podobe, vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami. Podľa § 51 ods. 4 písm. a) Tr. zák. uložil obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze nepriblížiť sa k poškodenému Ing. A. L., nar. XX.X.XXXX, bytom M. O. č. XXX, na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a nezdržiavať sa v blízkosti obydlija poškodeného, t.j. rodinného domu s.č. XXX v obci M. O. na vzdialenosť menšiu ako 200 metrov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie tak obžalovaný, ako aj prokurátor. Obžalovaný podal odvolanie priamo do zpisnice o hlavnom pojednávaní zo 16.11.2020 ihneď po vyhlásení, odôvodnení rozsudku a poučení o opravnom prostriedku s vyjadrením, že je nevinný (č.l. 371 súdneho spisu). Dňa 19.11.2020 doručil súdu odvolanie aj prokurátor čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného (č.l. 372 súdneho spisu).

Podaním doručeným okresnému súdu 30.11.2020 (na č.l. 384-386 súdneho spisu) obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu písomne doplnil dôvody odvolania. Namietal správnosť výrokov o vine a treste. Primárne sa vyjadril k priebehu konania pred súdom a k vykonaným dôkazom na hlavnom

pojednávani konanom 16.11.2020, kde vyhlásil, že je nevinný. Podrobne sa vyjadril k obsahu výpovedí - poškodeného Ing. A. L., jeho manželky svedkyne Mgr. C. L. a svedkyne Bc. K. E. - sestry poškodeného Ing. A. L.. Obžalovaný na svoju obhajobu uviedol, že poškodených nemal záujem sledovať a pokiaľ stával so svojím autom v blízkosti ich domu, čo bolo preukázané aj výpoveďami poškodených, táto vzdialenosť od ich rodinného domu bola cca 40 metrov. Stával na mieste určenom ako je autobusová zastávka, ktorá je v priamom slede cesty na M. M., kde často chodieval na salaš. Tiež uviedol, že v minulosti mal s poškodeným spor, ktorý súvisel s hospodárením v urbárskom spoločenstve. Tento podľa tvrdení poškodeného vyústil až do štádia, že poškodený mal zavolať na obžalovaného políciu a táto ho mala zo zasadnutia schôdze urbáru násilne vyviešť. Na hlavnom pojednávaní bol ako dôkaz prečítaný znalecký posudok znalkyne PhDr. PaedDr. Eriky Strakovej pod č. 59/2019 zo dňa 27.11.2019. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní uviedol, že osobne navštívil znalkyňu, pričom znalkyňa mu uviedla, že posudok napísala tak, ako jej vyšetrovateľ povedal. Podľa neho ide o vážne tvrdenie, ktoré by mal súd vyhodnotiť vypočutím znalkyne. Obžalovaný v celom rozsahu poprel, že pismo v uvedených porovnávacích sporných materiáloch, spočívajúcich vo výhražných listoch, nie je písané a ani adresované obžalovaným. Podľa obhajoby poškodení na hlavnom pojednávaní nepreukázali, že správanie obžalovaného dosahuje taký stupeň a intenzitu takého správania, aby u poškodených vznikla dôvodná obava o ich zdravie a život. Pokiaľ bolo aj preukázané, že obžalovaný stáva so svojím vozidlom, avšak nie v bezprostrednej blízkosti rodinného domu poškodených, má za to, že nie je týmto naplnená skutková podstata trestného činu podľa § 360a ods. 1 písm. b) Tr. zák., nakoľko spoločným znakom takýchto konaní je, že takéto obťažovanie, sledovanie musí byť dlhodobé a musí vzbudiť dôvodnú obavu o život alebo zdravie obete, čím podstatným spôsobom zhorší kvalitu života obete. Pokiaľ sa poškodení domnievali, že obžalovaný ich sleduje a takýmto účelovým sledovaním vzbudzuje dôvodnú obavu o ich život, tak mali v tú chvíľu okamžite privolať miestnu políciu, ktorá by prešetrila dôvodnosť, resp. za akým účelom obžalovaný zotráva na mieste, z ktorého ich prenasleduje a vyhľadáva a dáva im najavo svoju prítomnosť. Navrhol, aby krajský súd podľa § 322 ods. 1 Tr. por., s poukazom na ust. § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Súčasťou podaného odvolania je aj písomný návrh obžalovaného (pôvodne doručený jeho obhajcovi) na vypočutie ďalších svedkov - pani M. a pána M. H., bytom F. XXXX/X, Q. a pána M. G., bydliskom H. XXX, ktorí sa zúčastnili na schôdzach osadského urbárskeho spolku, kde upozorňoval na chyby, prípadné krádeže spolku. Títo by mali objasniť a potvrdiť správanie Ing. A. L. na urbárskej schôdzi. Týmto chce poukázať na charakter poškodeného, že sa mu mstí za to, že sa najviac ozýval na schôdzi.

Prokurátor v písomných dôvodoch podaného odvolania konkretizoval námietky voči výroku o treste. Aplikáciu ust. § 38 ods. 7 Tr. zák. pri ukladaní trestu obžalovanému nepovažoval za správnu a zákonnú. Po vyhlásení nálezú Ústavného súdu SR, sp.zn. PL. 106/2011 z 28.11.2012 sa predmetné ustanovenie stalo obsoletným (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 5Tdo 66/2019 zo 6.2.2020). V zmysle citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR by ďalšia aplikácia ust. § 38 ods. 7 Tr. zák. po náleze Ústavného súdu SR bola v rozpore s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 Ústavy SR. Z dôvodu jeho aplikácie prvostupňový súd pri ukladaní trestu u obžalovaného nepoužil ustanovenie § 38 ods. 4 Tr. zák. (prevaha priťažujúcich okolností), keď neprihliadol na priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák. - spáchanie viac trestných činov, hoci v danom prípade rozhodoval o úhrnnom treste za zbíhajúce sa trestné činy. To malo za následok, že sa nezvyšovala dolná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu v dôsledku prevahy priťažujúcich okolností. Súd tak mal ukladať trest podľa najprísnejšieho trestného činu zo zbíhajúcich sa trestných činov v rámci trestnej sadzby od 3 rokov a 4 mesiacov do 8 rokov. Zohľadneniu priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. nebráni ani skutočnosť, že súd musel ukladať trest s použitím tzv. asperačnej zásady, čo znamená, že horná hranica trestnej sadzby najprísnejšieho zo zbíhajúcich sa trestných činov musela byť zvýšená o jednu tretinu (aktuálna aplikácia asperačnej zásady znamená len zvýšenie hornej trestnej sadzby o tretinu, pričom dolná hranica zostáva zachovaná). Pri ukladaní trestu na samotnej spodnej hranici, resp. v dolnej polovici trestnej sadzby, je tak aplikácia tejto zásady v posudzovanom prípade len formálna. Súčasne prokurátor nepovažoval súdom uložený trest za dostatočný na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného. Tento je podľa neho neprímerane mierny. S poukazom na osobu obžalovaného, jeho doterajší život (v minulosti bol viackrát súdom trestaný aj za verbálne násilie, za čo bol aj priestupkovo riešený), okolnosti prípadu, závažnosť jeho konania, ako aj skutočnosť, že neprejavil ani účinnú snahu smerujúcu k náprave, nepriznal sa k spáchanej činnosti a svoje konanie neolutoval, prokurátor v konaní navrhol uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody na dolnej hranici zákonom určenej trestnej sadzby, ktorý považoval za primeraný, zákonný, spravodlivý a navyiac schopný splniť i svoj účel v zmysle §

34 ods. 1 Tr. zák. Z uvedených dôvodov navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý výrok o treste rozsudku okresného súdu podľa § 322 ods. 3 Tr. por. zrušil, vo veci sám rozhodol a uložil obžalovanému spravodlivý a primeraný trest za spáchané trestné činy.

Prokurátor sa vyjadril aj k odvolaniu obžalovaného a toto navrhol v zmysle § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť. Bližšie uviedol, že okresný súd v časti odsudzujúceho výroku o vine obžalovaného z pokračovacieho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. v súbehu s prečinom nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b) Tr. zák. na podklade dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní správne ustálil skutkový stav veci, uznal vinu obžalovaného a konanie obžalovaného správne vyhodnotil i po právnej stránke. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný mal s poškodeným Ing. A. L. dlhodobšie spory, pričom konanie obžalovaného opísané v skutkovej vete v bode 3/ napadnutého rozsudku začalo odvtedy, ako bol obžalovaný vyvedený privolanou policajnou hliadkou zo schôdze urbárskeho spolku v mesiaci apríl 2019, t.j. obžalovaný najmenej od 21.4.2019 vyhľadával blízkosť poškodeného a jeho rodiny, keď opakovane čakával, sediac vo vozidle v blízkosti ich domu, odkiaľ ich sledoval a vo viacerých prípadoch ich na vozidle aj prenasledoval, konkrétne napríklad dňa 28.4.2019 v momente, ako syn poškodeného G. L. vyšiel z domu na miestnu komunikáciu, tohto obžalovaný na vozidle začal prenasledovať. Tento incident, ako aj ďalšie zvyšovali závažnosť konania obžalovaného a spolu s opakovanými sledovaniami zo strany obžalovaného v blízkosti ich domu, ktoré pretrvávali niekoľko mesiacov, vyvolali u poškodeného a jeho rodiny dôvodnú obavu, pocit strachu z konania obžalovaného. Ako uviedli vo svojich výpovediach, neustále boli v strehu, kvôli konaniu obžalovaného menili aj svoj obvyklý denný režim, keď napríklad začali chodiť do iného kostola a podobne. Toto konanie obžalovaného malo stupňujúci charakter a vyústilo až do konania uvedeného v skutkovej vete rozsudku v bodoch 1/ a 2/ (listy, ktoré mal napísať obžalovaný a prostredníctvom nich vydierať poškodeného - pozn. odvolacieho súdu). Spáchanie skutkov bolo preukázané nielen výpoveďou poškodeného a ďalších členov jeho rodiny, ale vo vzťahu ku skutkom v bodoch 1/ a 2/, t.j. zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., aj znaleckým posudkom znalkyne PhDr. PaedDr. Eriky Strakovej z odboru písomoznalctva. Ďalej poukázal aj na vyšetrenie duševného stavu obžalovaného znalcom MUDr. Stanislavom Kollárom. Z jeho záverov vyplýva, že osobnosť obžalovaného je abnormne štruktúrovaná, s rysmi emočnej nestability, paranoidity a disociality. Uvedené okolnosti vo svojej spojitosti zakladajú presvedčenie, že prvostupňový súd správne ustálil skutkový stav a takisto konanie obžalovaného správne posúdil. Za nedôvodné považoval námietky obžalovaného, že poškodení nepreukázali, že jeho správanie vyvoláva dôvodnú obavu o ich zdravie a život. Táto spôsobilosť sa posudzuje vždy v okolnostiach konkrétneho prípadu. Z hľadiska naplnenia zákonných znakov nie je potrebné, aby takáto obava naozaj vznikla. Poškodení mali z konania obžalovaného strach. V kontexte konkrétnych okolností prípadu niet najmenších pochybností o tom, že konanie obžalovaného reálne vzbudilo dôvodnú obavu o život, resp. zdravie u poškodeného a jeho rodiny. Obhajobnú argumentáciu obžalovaného označil za nedôveryhodnú, účelovú, vedenú v úmysle vyhnúť sa trestnej zodpovednosti.

Obžalovaný sa prostredníctvom obhajcu vyjadril k odvolaniu prokurátora. Opätovne sa vrátil k sporom v urbárskom spoločenstve. Vyjadril presvedčenie, že v tomto spoločenstve, dochádza zo strany vedenia urbáru k určitým praktikám, ktoré vnímal ako protiprávne konanie. Na valnom zhromaždení urbárskeho spoločenstva, kde obžalovaný vystúpil a poukázal na chyby pri hospodárení v urbáre, ho práve poškodený dal vyviešť orgánmi polície. Túto skutočnosť vnímal ako hrubý zásah do jeho členských práv v rámci urbárskeho spoločenstva, ako aj občianskych práv. Ďalej uviedol, že pre obec vykonával zimmnú údržbu miestnych komunikácií, pričom ukončenie spolupráce s obcou rovnako vnímal výslovne negatívne a aj ako pocit krivdy, čo malo v konečnom dôsledku dopad aj na jeho správanie voči poškodenému. Je len jednoduchý človek, má základné vzdelanie a počas aktívneho veku pracoval na miestnom družstve a neskôr aj pri ťažbe dreva v lese. Obhajoba s ohľadom na jeho vzdelanostnú úroveň apelovala, že obžalovaný môže určité veci alebo správanie určitých osôb vnímať takým spôsobom, ktorý môže u obžalovaného spôsobiť silné citové rozrušenie a vyústiť do takého správania sa obžalovaného, že si tento nemusí uvedomovať dôsledky svojho protiprávneho správania. Takýto stav duševného rozpoloženia u obžalovaného nepriaznivo ovplyvňuje jeho intelektuálnu alebo vôľovú zložku konania a z tohto dôvodu bola u obžalovaného znížená aj miera zavinenia na spáchanom trestnom čine. Vzhľadom na to by mala byť v prospech obžalovaného uplatnená poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. a) Tr. zák. Pokiaľ by odvolací súd dospel k názoru, že spáchanie trestného činu obžalovaného je možné posudzovať ako správanie v ospravedlňujúcom silnom citovom rozrušení a uznal by takéto správanie ako poľahčujúcu okolnosť, tak pri použití príťažujúcej okolnosti podľa § 37

písm. h) Tr. zák. by bol pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností rovnaký, a teda by nemohlo dôjsť k zvýšeniu hornej hranice trestnej sadzby. Odvolací súd by mal prihliadnuť aj na to, že druh a výška trestu boli uložené obžalovanému s prihliadnutím na vysoký vek (70 rokov). Podľa názoru obhajoby § 38 ods. 7 Tr. zák. v zásade umožňuje preskúmať neprimeranú prísnosť trestu, pričom okresný súd pri svojich úvahách pri ukladaní trestu bral zreteľ na citovaný nález Ústavného súdu SR. Vzhľadom na tieto skutočnosti zotrval na svojom odvolacom návrhu.

Podľa § 326 ods. 1 Tr. por. o odvolaní rozhoduje odvolací súd na verejnom zasadnutí. Aj na neverejnom zasadnutí môže urobiť rozhodnutie

a) podľa § 316 ods. 1 alebo 3,

b) podľa § 318, § 320 ods. 1, § 321 ods. 1 alebo 2, ak je zrejmé, že chybu nemožno odstrániť na verejnom zasadnutí.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolania obžalovaného a prokurátora boli podané oprávnenými osobami, včas v lehote stanovenej v § 309 Tr. por. a ich obsah bol v súlade s ust. § 311 ods. 1 Tr. por. V zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení preskúmvacej povinnosti v rozsahu stanovenom v § 317 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné, ale z iných dôvodov, ako to uviedol obžalovaný v podanom odvolaní.

Primárne treba uviesť, že trestné konanie musí rešpektovať základné zásady vymedzené v ustanovení § 2 Tr. por. a len také konanie predchádzajúce vydanému rozhodnutiu, v ktorom sa tieto zásady rešpektujú, je možné považovať za zákonné. V posudzovanej trestnej veci tomu tak nebolo a odvolací súd konštatuje, že pre podstatné chyby konania majúce vplyv na objasnenie veci, ako aj porušenie práva na obhajobu, ktorá neúplnosť skutkových zistení sa potom odrazila aj v chybách napadnutých výrokov rozsudku, vzniknuté pochybnosti o správnosti skutkových zistení, pre ktoré je potrebné vo veci vykonať aj ďalšie dôkazy, s následkom porušenia ustanovení Trestného zákona (§ 321 ods. 1 písm. b/, c/, d/ Tr. por.) bolo potrebné rozsudok prvostupňového súdu zrušiť v celom rozsahu a vec vrátiť okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Nedostatky tohto rozhodnutia, na ktoré odvolací súd ďalej poukazuje, boli takého rozsahu, že by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami, prípadne by mohlo viesť aj k iným skutkovým záverom.

Preskúmaním spisového materiálu odvolací súd zistil, že v rámci zabezpečovania správ o povesti obžalovaného (t.j. aj výpisov z iných registrov) je súčasťou spisu aj kópia spisu Obvodného oddelenia PZ Ružomberok, ČVS: ORP-138/LO-RK-2019 a v rámci neho uznesenie OO PZ v Ružomberku zo dňa 22. mája 2019 ČVS: ORP-138/LO-RK-2019 s vyznačenou právoplatnosťou a vykonateľnosťou dňa 29.5.2019 (č.l. 226 vyšetrovacieho spisu). Predmetným uznesením bolo v zmysle § 197 ods. 1 písm. a) Tr. por. trestné oznámenie Ing. A. L., nar. XX.X.XXXX., trvale bytom M. O. XXX, týkajúce sa podozrenia z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., resp. prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. a), b) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť C. H. tým, že:

dňa 21.4.2019 približne o 11.20 hod. v M. O. na ulici pred rodinným domom č. XXX začal vulgárne nadávať Ing. A. L. slovami „pôjdeš do piči aj s tvojou materou, dojemem ťa za tie podvody, ktoré si porobil“, vzápätí nastúpil do svojho vozidla a z miesta odišiel a

dňa 28.4.2019 okolo 09.45 hod. opäť v M. O. na ulici pred rodinným domom č. XXX mal prenasledovať syna Ing. A. L., G. L., nar. X.X.XXXX, tak, že potom, ako G. L. vyšiel z domu č. XXX na ulicu a spozoroval v neďalekom vozidle Škoda Felícia sediaceho C. H., otočil sa a začal bežať späť domov, pričom C. H. za ním na vozidle vyštartoval, avšak dosiahnuť sa mu ho nepodarilo, nakoľko G. L. ešte predtým vošiel do domu, a keď mu následne Ing. A. L. telefonoval, vynadal mu do sviň a povedal mu, že uvidí, čo porobí, keď sa mu dostane na oči,

odovzdané Okresnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy, Ružomberok na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zák. č. 372/1990 Zb. v znení

neskorších predpisov, pretože nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo postupu podľa § 197 ods. 2 Tr. por. Týmto spôsobom bolo vybavené trestné oznámenie poškodeného z 23.4.2019 (viď zápisnica o trestnom oznámení na č.l. 230 vyšetrovacieho spisu).

Porovnaním skutkov v citovanom uznesení OO PZ Ružomberok so skutkami (čiastkovými útokmi), pre ktoré bolo neskorším uznesením OO PZ v Ružomberku, ČVS: ORP-335/LO-RK-2019 zo dňa 2. septembra 2019 začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie C. H. pre prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b) Tr. zák., je zrejmé, že pre vyššie uvedené identické konania (čiastkové útoky trestného činu) bolo obžalovanému vznesené aj obvinenie. V poukázaných súvislostiach pritom súčasťou spisu nie je výsledok priestupkového konania po právoplatnom postúpení veci, prípadne iného rozhodnutia, ktorým by právoplatné rozhodnutie vyšetrovateľa o postúpení veci bolo zrušené. Orgány činné v trestnom konaní ani súd sa touto otázkou bližšie nezaoberali. Na tomto základe vznikla dôvodná pochybnosť, či obžalovaný v inom (priestupkovom) konaní za čiastkové útoky, za ktoré bol v tejto veci zatiaľ neprávoplatne odsúdený, nebol už potrestaný, resp. bližšie výsledok tohto konania nepoznáme. V tomto prípade by jednoznačne išlo o porušenie zásady „ne bis in idem“. Zistenie uvedenej skutočnosti je rozhodné pre formulovanie skutku (jednotlivých čiastkových útokov), pre ktorý bolo vedené trestné stíhanie, následne podaná obžaloba a tieto sú zhrnuté v bode 3/ napadnutého rozsudku. Takéto zistenie môže zásadným spôsobom ovplyvniť formuláciu skutku s prípadným dopadom aj na jeho právnu kvalifikáciu. Totiž z formulácie jednotlivých čiastkových útokov naplňajúcich skutkovú podstatu nebezpečného prenasledovania (§ 360a ods. 1 písm. b) Tr. zák.) sa dá vyvodiť, že práve tieto dva čiastkové útoky sú pre vznik dôvodnej obavy z nebezpečného prenasledovania určujúce. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že objektívna stránka označeného prečinu spočíva v dlhodobom prenasledovaní iného spôsobom vzbudzujúcim dôvodnú obavu o jeho život alebo zdravie, život alebo zdravie jemu blízkej osoby alebo podstatným spôsobom zhoršiť kvalitu života tým, že vyhľadáva jeho osobnú blízkosť alebo ho sleduje. Uvedené konanie tak musí dosahovať istý stupeň závažnosti konania, ktorá je vyjadrená dôvodnou obavou alebo podstatným zhoršením kvality života. Vychádzajúc z právoplatného rozhodnutia vyšetrovateľa o postúpení veci na priestupkové konanie, teda pretrhnutím vecných a časových súvislostí jednotlivých čiastkových útokov stíhaného skutku pod bodom 3/ napadnutého rozsudku, dôvodne otvára aj otázku stupňa závažnosti konania obžalovaného, či tieto dosahujú závažnosť konania trestného (§ 10 ods. 2 Tr. zák.).

Podľa § 122 ods. 10 Tr. zák. za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatela spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich spáchania a predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatela spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Konanie páchatela, ktorého jednotlivé dielčie útoky sú vedené jednotným zámerom a naplňajú skutkovú podstatu toho istého trestného činu, sú spojené rovnakým spôsobom vykonania, blízkou časovou súvislosťou a predmetom útoku, je pokračovaním v trestnej činnosti. Všetky dielčie útoky tvoria jedno konanie, jeden následok. Uvedená zákonná definícia v prejednávanej trestnej veci je podľa názoru odvolacieho súdu adekvátna pre právnu kvalifikáciu skutkov v bodoch 1/ a 2/ napadnutého rozsudku. Presnosť právnej kvalifikácie vyjadrením pre stíhané skutky v bodoch 1/ a 2/, že ide o pokračujúci zločin vydierania, nie je len formálnou úpravou právnej kvalifikácie. Z hmotnoprávneho hľadiska ide o jediný trestný čin, čo má dosah najmä pri ukladaní trestu, pretože ukladaný trest má zohľadňovať aj viacnásobnosť páchanej trestnej činnosti, a z tohto pohľadu je pre obžalovaného priaznivejšia. Táto úvaha súdu vyplýva predovšetkým z komplexného zhodnotenia obsahov výhražných listov. Predovšetkým z obsahu druhého listu z 9.10.2019 vyplýva, že jeho autor nemal istotu o doručení prvého listu z 29.7.2019 poškodenému a potreboval sa mu „pripomenúť“, pričom zvolil rovnaký spôsob - list s obdobným obsahom, čím dal jednoznačne najavo, že neupustil od svojho zámeru.

Obdobne možno túto úvahu vzťahovať aj na právnu kvalifikáciu skutku pod bodom 3/, za predpokladu, že prvostupňový súd po doplnení dokazovania vo vyššie naznačenom smere dospeje k záveru o potrebe vyodenia trestnoprávnej zodpovednosti aj za jednotlivé čiastkové útoky konania obžalovaného stíhaného pod bodom 3/ napadnutého rozsudku.

Na základe skutkovej a právnej argumentácie a úvah odvolacieho súdu bude povinnosťou prvostupňového súdu v ďalšom konaní doplniť dokazovanie vo vyššie naznačenom smere, vzhľadom na odvolacie námietky procesných strán a opätovne v trestnej veci obžalovaného rozhodnúť.

Vzhľadom na odvolacie námietky prokurátora odvolací súd uvádza, že krajský súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou prokurátora vo vzťahu k uloženému trestu, ktorou sa v podstate domáhal, aby súd prihliadol k priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., teda, že obžalovaný spáchal viac trestných činov. Ak je totiž obžalovanému ukladaný trest odňatia slobody za použitia § 41 ods. 2 Tr. zák., pri ktorom sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu, krajský súd dospel k záveru, že pri ukladaní trestu nie je možné prihliadnuť na priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák., nakoľko kvalifikačný znak „spáchania viacerých trestných činov“ už je odzrkadlený v použitom sprísňujúcom ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák. a dvojité pričítanie „spáchania viacerých trestných činov“ obžalovanému by bolo porušením zásady „ne bis in idem“ v jej hmotnoprávnom ponímaní (§ 38 ods. 1 Tr. zák.). Krajský súd sa nestotožnil s názorom prokurátora, že v prípade prevahy priťažujúcich okolností by sa zvyšovala „len“ dolná hranica trestnej sadzby, pričom by sa nejednalo o dvojité pričítanie, keďže v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. sa zvyšuje horná hranica. Faktom zostáva, že tá istá okolnosť by bola obžalovanému pričítaná dvakrát, raz v podobe zvýšenia dolnej a raz v podobe zvýšenia hornej hranice. Obdobne ust. § 37 ods. 7 Tr. zák. je stále platné a účinné, je súčasťou aktuálne platného a účinného Trestného zákona, preto nemožno súhlasiť s prezentovaným názorom, že pod váhou nálezu PL. ÚS 106/2011 sa stalo obsoletným. Jeho aplikácia pri uložení trestu je podmienená jedine dostatočným a presvedčivým odôvodnením.

Prezentovaná úvaha krajského súdu vychádza zo stanoviska trestnoprávneho kolégia NS SR zo 14. júna 2010, sp.zn. Tpj 109/2009 k rozdielnemu výkladu § 37 písm. h) Tr. zák. v otázke pojmu viac trestných činov. Pričom uvedené stanovisko je aj naďalej v praxi aplikované, napr. rozsudok NS SR 5Tdo 18/2020 z 10.9.2020, uznesenie US SR II ÚS 189/2019.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.